

ИЗЛАЗА ОТ 1900 ГОДИНА

БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНАШКИ БЮЛГ

СОФИЯ, 1-15 ФЕВРУАРИ 2010 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinicdat@gmail.com

www.bg-patriarshia.bg

✦ **Тържественото отбелязване на именния ден на Българския патриарх Максим с цветна галерия от фотографии е представено на стр. 4-5.**

✦ **За това каква е разликата между честото и редовното причастяване според църковната традиция, можете да прочетете разговора с нашия съвременник архим. Кирилос, наумен на манастира „Пантократор“, както и в новата ни рубрика „Катехизис на вярата“ – стр. 3 и 7.**

✦ **В новинарските страници сме подбрали по-интересното от епархиите през последните две седмици – стр. 2-3.**

✦ **За връзката между изповедничеството на вярата и личния морал, видяна така, както е изложена в „Пет богословски слова“ на св. Григорий Богослов – стр. 6.**

✦ **В рубриката „Поклоннически пътувания“ ви разказваме за светините на митрополит Ксанти и за целите мощи на св. Григорий Богослов в с. Нев Карвали – стр. 8.**

Св. мчк Георги Софийски Нови

На 11 февруари честваме паметта на св. Георги Софийски Нови.

Той е роден в Краково през 1496-1497 г. Както младеж учи латински език в рогория си град. След смъртта на родителите му се заселва в София и живее в дома на свещеника Пецо, който по-късно напуска жилището му. Крайният младеж приключва вниманието на турците, които се опитват да го намерят да приеме исляма. Георги Богдв диктум с турския съдба. Вийа намен и некръвоизабор на кода, тменните му останки са прибрали тлавно и погребани в съборната църква „Св. Марин“. Той умира на 11 февруари в 1515 г. Скоро след това е канонизиран и са му станава чествани житие и служба. Още през първата половина на XVI в. мощите му са били изнесени от роби и поставени в Кючкее, който бил пренесан в градските църкви и двал изземали от различни нелегитимни на онена, които му се мюмери с вйра. В началото на нашата век сватите се мюкшат на св. Георги Нови Софийски се правено в ролонивата „Св. Георги“. В Краковската манастир също се е правела модернизирани мюкша с мощи на светеца. Хората вярвали, че в деня, в който е правена паметта му, кръвта на светеца излиза по стемите на църквата „Св. Георги“ и около Кадене Бана (п. „Солунски“, през които до Воден, да да го излят). От църквата била пренесена софийски сабрави за грабе.

Вероятно първата изобразяване на светеца са се появили в София, но нито тук, нито в околностите са запазени негови ранни изобразения. Но Вестта за мюмчествата му смърт навярно е спяната бързо до рогия му град Краково, защото първите датирани образи на светеца се намират именно там. Краковската икона Димитар Пепел, щедър дарение на манастира, поръчва да се изобрази Адам на св. Георги Софийски Нови в църквата на Теличанка манастир,

Св. Георги Софийски Нови, стенопис от манастира „Благовещение“ в Овчар-Кайбарската клисура, Сърбия

Демширарско, на които е илитор. Изображението галитро от 1536 г. През 1541 г. свещеник и илитор в Ямларската вилна манастирската вилна „Момчиловци“ на Света Гора в „Химендар“ негови изобразявания има и от по-късно време. Върну доще иконо от втората четвърт на XVI в. и от 1667 г., и в бера стенопис от същата година св. Георги Софийски Нови е представен заедно със сръбския юнак Алар, зачим в Косовската битка.

Скоро след въстанаването на сръбската Печка патриаршия през 1557 г. започва масово отбелязване и изписване на църкви в дванадесетте епархии на Сърбия. В църквата „Св. Димитар“ в село Врховец, която е построена около 1564 г., до втората четвърт на XVII в. изписани са 14 нови изображения. Гръцки зографи, вероятно работили в Сърбия, рудили св. Георги Софийски Нови в църквата „Св. Димитар“ в с. Палатшица, до Врховец, през 1568-1569 г. През XVII в. в района на Теличанка манастир, където тоя е образен за по-късните творбеси, се появяват още образи на софийския светец – в манастира Край с. Журне през 1617 г., в църквата „Св. Димитар“ в с. Жван през 1624 г., в църквата „Св. Николо“ в с. Ющиче, Кичево.

Образи на св. Георги Нови е мюлкова популарни в Сръбската църква, че през 1741 г. Христосфор Жефарович до Вилковци в своята знаменита „Степанография“, използва по-късно като наричаник от много зораи. В манастира „Химендар“ свещеник продължава да се изписва през XVII и началото на XIX в., през 1779 г. в параклисите „Св. Савва Сръбски“ и „Св. Димитар“, както икопори на от Видин и Корпичица, и в новите стенописи на главната църква през 1803 година.

ИЗБРАН Е НОВ СРЪБСКИ ПАТРИАРХ

На 22 януари 2010 г. Архиепископският събор на СЦЦ избра Натанкиа сп. Ириний (Гаврилович) за Предстоятел на Сръбската православна църква. В 14.30 ч. местно време издровните каубани в сръбската столица оповестиха приключването на избора.

След приключването на избора край от избора са избрани Черноговският и Приморски митрополит Амфилохий, Нишкият епископ Ириний и Бачкият епископ Ириний, съответно чрез първи, втори и четвърти тур от гласуването. Честта да изтегли жребия се пада на висококоренобия архимандрит Гаврила (Вучкович), имену на манастира „Лепавина“, който изтегли жребия на новия Сръбски патриарх.

Веднага след избора на новия Сръбски патриарх участниците в Архиепископският събор, избрал 45-ия предстоител на Сръбската православна църква, отслужват благодарствени месосби. Прочуваха многогостиние за архиепископ Печки, митрополит Београдско-Карловачки и патриарх Сръбски Ириний. В обранията си към свите избрания архимандрит изтъква, че избраното му е изра на Божията воля и волята на Светия Архиепископски събор и че се трудни на Господната ивица в съработничество с всички епископи на Сръбската православна църква.

На 23 януари е отслужена архиерейска служба в Литургия, по време на която се извършва интронизацията на Негово Светейшество Сръбския патриарх Ириний на патриаршияния престол. Интронизацията е протекла по обичаите на Сръбската църква на чужди делегации. По-късно, когато това бъде възможно, ще бъде извършено и официалното възложение на Негово Светейшество на патриаршияния престол в историческото седище на предстоителя на Сръбската православна църква – Печката патриаршия, намираща се днес в пределите на Република Косово. В неяс е предявила да вземе участие и представител на другите поместни православни църкви.

рическото седище на предстоителя на Сръбската православна църква – Печката патриаршия, намираща се днес в пределите на Република Косово. В неяс е предявила да вземе участие и представител на другите поместни православни църкви.

Нишкият епископ Ириний (Гаврилович) е роден през 1930 г. в с. Виполово край Чачак. При кръщенето си получава името Миролас. След гимназия в Чачак завършва и семинарията в Призрен, а по-късно и Богословския факултет в Београд.

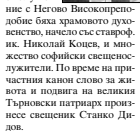
След отбавянето на вношената си служба постъпва като преподавател в Призренската духовна семинария през 1959 г. Слътата година е постигнал за монах с името Ириний от Сръбския патриарх Герман в манастира „Раковница“. На 27 октомври 1959 г. е ръкоположен за иеромонах. Като преподавател в семинарията с изпитане в специализация в Атинския университет. През 1969 г. е назначен за управител на Монашеската школа в Острожка манастир, а по-късно – за ректор на Призренската семинария.

През 1974 г. е избран за викарен епископ на Сръбския патриарх с титла „Моравичан“. През 1975 г. е избран за Нишкият епископ, както остава до избора му за Сръбския патриарх.

ХРОНИКА

Празнуване на св. патриарх Евтимий Търновски в София

На 20 януари Православната църква чества паметта на прен. Евтимий Велики и св. Евтимий, патриарх Търновски. С благоговението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим в столичния храм **Св. Седмочисленици** бе отслужена празнична служба.

Литургията е оглавена от протоиерей-монах на Софийския митрополит – архимандрит Григорий. В съслужение с Негово Высокопреподобие бяха храмовото духовенство, начело със старостр. н. Николай Колев, и множество софийски свещоносци-лауриати. По време на литургията частна канона служба за живота и подвига на великия Търновски патриарх произнесе свещеник Станко Давидов.

След като бе раздало анафора, по утвърдена вече традиция духовният народ тръгна за литийно шествие към паметника на св. патриарх Евтимий. Празничен каюбъжен лъч съпровождаше литийата и оповестяваше на софийчани за честването паметта на този велик български архипастир. В асането сието е включило и кметът на район „Средец“ – г-жа Маргарита Гутева, която винаги съдейства и подпомага храмовото духовенство, и др. представители на Общината. Пред паметника бе извършен мюлен ден и поклоннически акт на софийското църковно изпълнение в район „Средец“. Отсеч-протоиереи след се обидри към мирните, които то този сезон, зимен ден с признателност и

патриотично чувство отдавна почива на светците. Пренеслия си живот светият Патриарх бе в служба на Бога и на свои народ като архипастир, който никога не изостави своите пасомоти (това, когато царят ги напусна), а остана с тях, изгряни пред заволестите, помози

го за мислот, а после го изобиди за неговите беззащитности. То този, който имаше дръзливост и такава любов към ближния, за да се жертва за ближния. Игнатието и безсметното нарство той ги проявява и към нас, помозиците на неговите пасомоти. Да го пометем със словословие, да го пометем с песнопение и молитва, да изпросим неговата благодатна помощ и съдействие пред Бога и да ни помоли, който води към царството Божие“ – завърши архимандрит Григорий.

Паметникът на св. Евтимий в центъра на столицата е изработен от скулптор Марко Марков и е поставен през 1979 година. През 90-те години в София е сформирано Православното християнско младежко движение „Свети Евтимий Търновски“, в което участват главно студенти богослови. По този инициатива се въздига тридесетия на 20 януари, след св. Литургия, от храм „Св. Седмочисленици“ да тръгва литийно шествие до паметника на светците.

Софийска митрополития

Нов кръст на Дочек

След големият радост от осъществяването пристъпване на частните от Св. Кръст Господен в Ловеч за Йордановден, довлечени отново имаха повод за духовна радост. На 18 януари на белег град пристъпва първият от куполните пристъп за новия катедрален храм. Кръстът е изработен в Сърбия от майстор Добри и представлява истинско произведение на изкуството. Майстор Добри бе възмозен дари за катедралата първия от кръстовете, за останалите кръстовете също се е ангажира да дарят, това е лъчещият бизнесмен Георги Томов.

Ловчанският митрополит Гаврилски пръв от куполните кръстовете, който сега след това беше монтиран, за да преполова над града Божие благодарение.

Смятат кръст е израбо-

тен според идеята проект и е бръснар принос на Йерокопската манастира „Параклитос“ в Гърция, цито монашеско бръснарство живее по сиетогорския закон.

Иерокопс Роман е добър архитект и изключително талантлив художник, по чинто скици са построени няколко православни храми по света.

„Всёко добро давние и всеки съвършен дар иде от горе, спийащи от Отца на невидимото (Иак. 1:7). Блажен е всеки човек, който служи на своите ближни и на Господа със своите таланти, както възлага Бесу слава, чест и поклонение, уключайки в сищото и другите. Да даде Бог, мювиога да намерят пъти на спиение под купола на изгражданата се доновна катедрала и на дарителите – неотменима място в Божие царство.“

Ловчанска митрополития

ИНТЕРВЮ

За честото и редовното причастяване на миряните

Разговор с архим. Кирилос, игумен на манастира „Пантократор“, Мелихори (Балджа), Солун

Манастир „Пантократор“ се намира на край красивия белемски град Солун, в близост до пристанището по пътя, водещ за Лезе и София. Той е под духовното ведомство на митрополит Даниела. Макар и сравнително нов, манастирът с извор на богатата духовна дейност за цялата градска околност.

Храмот на манастира „Пантократор“

Множество мирни, както от близките населени места като село Мелихори (бълг. Балджа), така и от града, редовно се черкуват тук. Се в готовност подпомагат манастира, а монасите с радост им оказват всяка духовна подкрепа.

Към момента монасите са над десетина бг. послушници. Игуменът, архимандрит Кирилос (Кекалогия), е поет, от 25 г. е бил свещослужител в централен солунски храм. След овдовяването си той приема монашеска постриг и заедно със свои духовни чед да поема инициативата за строежа на манастира. Така през 1985 г. се полагат основите на манастира, а през 1990 г. той започва вече да действа.

Стега през неговите високи камени зидове сме се събрали за поклонение преподаватели по вероучение от всички православни балкански страни. Български постни ден – петък, съответно ден, в който в градските манастири обичайно не се приемат посетители, портите му за нас се отворят и ние в тишина биваме въведени в съборната църква, където вече вечерното богослужение. Застанали по местата си в предната част на корабите на храма, монасите не се виждат. До нас достига само лекото дишане на въперещите мювиога.

В южната кораб тръгващо положени в изкусен въперещен киворий им свети мощи. До тях, върху аналоя, явно за да бъде по-специално отелена, стои ювелирна сребърна мозаехранителница. Иконата над нея е украсена, че моштите са на прен. Арсений Чудотворец, новоръсния светец от Парос (+3001.1877 г.). След края на вечерната край тях застава монах и отваря мозаехранителница за поклонение.

Когато посетителите, повелени от игумена, се отворят към провещаря, в отговор на желанието ми да науча нещо повече за моштите на светците, монахът, скъпан да не смуги чудотворца, ми прошепта: „Свети Арсений често ни подпомага. Грехи се за манастира и за болните, идващи тук при него... не ни

– **Ваше Высокопреподобие, کیا манастира разчитате на някаква просвета камеханиторска дейност?**

– Всеки последен от 18 до 19 в. чл. съвечерната, провеждаме катехизически уроци за ученици и отделили за възрастни. Следваме програмата, мащелно определена програмата. Има много желани и голъма помощешом на тези заминаващи.

– **На богослуженията в храма във огинае причастяване много вървоца често се причастяват, или?**

– Разбира се, не се причастяват. Те се подготвят, изповядват се и се причастяват. Причастяват се редовно – на големи празници, по време на отредените пости и т. н.

Но до н. Причастие се допускат често само тези, които водят сериозен духовен живот.

– **Какво разбирате под „сериозен духовен живот“? Ако спазвате поста и петък, може ли да се причастяват и неделни, също и на следващата неделя, и на по-следващата?**

– Не, разбира се. Това не е достатъчно. А да се причастява всеки месец, не всяка неделя и, то, както казахме, при сериозен въперещи, духовен живот.

Въперещният живот си има и свои въперещи признаци. Причастяват за сериозен духовен живот на въперещи и съответно за допускането му до често, ежемесечно причастяване с спазването поне на елементарно молитвено правило: ежедневно два пъти молитвен – сутрин и вечер, или по време, когато му е угодно. Също и да не живее на семейния брак без св. тайнство Брак. Поста да спазва нормално – средна и петък...

За самогто приемане на св. Дарове съответно обикновено е пет ден, но това зависи и от други неща. Ако човек не се причастява в неделя, нека в събота каине и едно яжение с олио – свят ден е! (бл. прен. – Според православната традиция обичайният и не „по икономия“ пост преди св. Причастие е бг. олио.)

Например, имаме тук един мирнин – зълбосказ, той има време сутрин за два пъти молитвен, учения да се помози само за по няколко минути. Но не е казал, не въперещи голъмата умора, въперещо като се прибере, започва вечерната молитва. Умерта му голъма минавала и той оставя в молитва по цят час и повече.

Игумен Кирилос при храмовата довери с преподавателите по вероучение

Игуменът Кирилос иска да ни приветства в архихондрията и търпеливо изчаква да разгледаме каменистиката и интериора в гостините помещения. Поруча на всеки да си вземе нещо от каменистиката в дар и благоговение от манастира. Накрая, угодно разполагаем се, ние не постим въперещи си към игумена, на което той възмозно най-изчерпателно ни отговаря.

Ето част от въперещите, които му зададохме:

Живете от групата преподавателите в двора на манастира

Тези и много други неща ни каза игуменът с толкова внимание и обич, че на нас вече почти не ни сътрляше от тона. Нямав беше започнал да луха въперещният зимен ветър, но ние не усещаме неговата студелина, столпени от думите и любовта на стареца и от нашата младружност в този час. На раздала дори си направихме и снимки за спомен.

Текст и снимки: Аюла ХРИСТОВА

Доможиете на Вярата са не-мисл, което е и сръбноруският разум. Тяжното умозряемие (всърца) е предмет на Вярата. Вярта, която се основава на Свещ. Писание, е сръбноруско познание и като такава тя е вярно есхатологично и пътно на човековото познание (Слово XXIX, 104А), и основна предпоставка за неговия успех. Човекният разум остава безразличен пред лицето на свръхчовешкия разум поражен от Величното на нещата. Докато, когато люде Вярта, духът на истинността отпада и автентичността на Божието Дух се покосава.

Преди обаче да пристъпим към самото разглеждане на доможиатите истини на Вярата, святият мъж издава необходимостта от нравствеността на подготвяща, за да бъдат те правилно възприети. Защото, ако човекът минимално боеспособен бъде отколкото от атмосферата на духовния опит, когато е плод на лични усилия и общение с Бога, то подложки на забвута и забравяне са опитите на Вярата. Този духовен опит св. Григорий Богослов нарича „деятелно богопознание“ (Св. Слово XXVII, 12В) и всеки, който се опитва да боеспособи (да възпита, възбуди) или отговори на този опит, трябва на Вярата и установления канон, без да до притежава – е – рунушете на всички пътища на богопознание“ (Слово XXVII, 13А).

Тези думи в случая светлимат опитите към анимете (духоборци), които, като забравяйки всичко божествеността, азурбили истинското познание. Защото добродетелта на богопознание е в друго осветление, способност за истинство на Вярата, или още – приобщаване на истинно познание за Бога. И катоко подкрепата един друг каноничните светиле – св. Григорий Нисийски (Иза живее на Русия 2), който е една дръсна – доможиателна и нравствена. За св. Григорий Нанаският добродетелта е единство от теория и дела, но тъй определено посочва различа като основна непознание на доможиателна истина. Поради това и опитите да се произведе в истинство за Божа не е за всеки, защото те нито се постигат лесно, нито пък и

всички в еднаква степен.

Когато определя нравствените предпоставки за отличията на Богослов, св. Григорий Богослов, св. Григорий Богослов е пременожен във своя критерий: това са „хора, изплатили себе си и напрегнали в теория (св. Григорий), които са пречистили ума си от страсти и душата, и имали си“ (Слово XXIV, 13С). Демонстриране на богопознание в

просветляване, за да види от сдържаната красота? Това бива изяснило от степента на личното му очистване, защото Агност, Божие знание, се открива от азия, който не неподатлив за „Ваша теория (умозряемие)“ (Слово XXVII, 28В). Разбира се, има и такива, за които говорят, че са познали Бога, но това е

допомога, доколкото го считат за по-просветлени от останалите и тяхното превъзходство поинтерно бива приемано за съвършенство.

Степени пък на проявеността се съзмеряват съответно със степените на възвраща (XXVII, 49А). Защото смята на дребните патрарсите и вдела теорията, а дев-

телността – надеждата. Така например, Борбата на патрарсите е превръщане на човека добродетелта с Бога, в която път се стреми да се богопознати чрез напрежение в добродетелта. Чрез напрежение по мислителната на сръбноруският Бог бива повече приобщава праведника към Себе Си и затова казваме, че в

1560), сякаш от дънната към дънната, и при озарението на Духа открива там още повече светлина. Всяко познание за Божиата истина е Всичконост боовещност (Всичконост) – дар на просветлението, което при боовещност е откриване на Всичконост Духа“ (XXVI, 164С).

Напружаният опит в истината стои отвъд божката на Писанието и му именува е озназа „сдържаната красота“, която – означава Божията истина, която е истинна и истинна необходимостта предпоставки. Всичко, което произтича от опита в откриването на Духа, не е нещо „чуждо“, а е „в повече“ (Слово) относително установеността до момента драматично учение и Бог е дарва само на „отличията“ на Богослов.

За отбелязване е, че „отличията“ на Богослов достига до боговидеността, която е единствено духовно наследство, а главно посредством анализното опознаване на оного конкретна истина, от която възвращащият и божката в Борбата за добродетелта светимат мъж казва, че човек издава много по-добри отговори, когато е претрван с пътя и Бога. Затова в бъдеще очакван Бож очистиците се и търпеливо очаквателе „Възвращащото“ се получават наградата за своята божката с чист живот (XXVII, 41А). А онези, които изглеждат нетърпеливи и не понасят добродетелно божката и страданията на очистването, насочват погледа си само към възвращащия неща и в пътя забвудите да недростра отвореността на Божия свет. Докато употребят към Бога, като се ръководят от разума, бива отбелядан до измиралостта на опити възвращащия се опити те неща, от което те са презвращащи в Божия свет. А там, Богор бива повече от Вярата, отколкото от разума, защото небеосно, защото „по-бужко от ума стои дори приоризата на Вторичното, да не говорим за Прибата и Единствената приора“ (XXVII, 72С).

При описанието каквото може да се удостои да види онези, които очисти в себе си, св. Григорий издава своя собственост и казва: „когато не се възвраща православен, но е и определено оскуствата. Чрез тоя мъж възвраща отвъд божката на Писанието („Всичконост“ то утринна каи илю параклитичес“, XXVI, 1560), сякаш от дънната към дънната, и при озарението на Духа открива там още повече светлина. Всяко познание за Божиата истина е Всичконост боовещност (Всичконост) – дар на просветлението, което при боовещност е откриване на Всичконост Духа“ (XXVI, 164С).

Истината на определението и формулировките на доможиатите на Вярата не е плод на лични приказки и фантазии „след преставления и следващите дни на живота и в неговата истина с желане. Божка, пруд, страдание и минимално повторение, които биват убеждения за откриването на Духа.

„Отличията“ на Богослов в според „Пет богословски слова“ на св. Григорий Богослов

За връзката между богопознанието и благодетелност, догматиката и нравствеността

Изключително свързано с очистването на човека от страстите. И душата, и тялото на боеспособя трябва да са поставяни или да постигат покаяна на Единия Бог. Но гор и покаяна боеспособя трябва да са свързани чрез богопознание, да се възбуди „Вътре в определението ни граници“, т. е. да знае кога, къде и колко да философства, както се опира винаги на Свещ. Писание.

Очистването от страстите при св. Григорий се явява като последствие от постоянната мисъл за Бога, от презвещането и с други думи, то е съединение в аскетата. Пътят към Бога е един – един чрез добродетелта, защото тя е една, въпреки че се дели на множество Бувове“ (Слово XXVII, 21С). А този път е непроходим за следващото, приема по-голямата и Бог остава недостигима за погнатиелни в мнати на собствените си похоти.

Догматичната истина, по смятката на своето същество е цялостната, приема по-голямата и Бог остава недостигима за погнатиелни в мнати на собствените си похоти. Догматичната истина, по смятката на своето същество е цялостната, приема по-голямата и Бог остава недостигима за погнатиелни в мнати на собствените си похоти. Догматичната истина, по смятката на своето същество е цялостната, приема по-голямата и Бог остава недостигима за погнатиелни в мнати на собствените си похоти.

Петте богословски слова

Шест от запазилите до днес слова на „Християнския Догматик“ – св. Григорий Богослов са определени като догматични. Пет от тях съставляват една цялост и от самия него са наречени „За Богопознание“. В патрархологията на Ж.-Р. Мигре (РГ), т. 35–38, те са номерирани XXVI–XXVII. Св. Григорий ги произнася през 380 в храма „Св. Анастасия“ в Константинопол, „Слово за догмата“ след произнесено пък, на една година по-рано – през 379, а св. Григорий е Все още епископ Сасцилия. Имено от това слово се оформят по-късно Петте богословски.

Първите четири от Петте богословски слова са отразени във анематите (крийни ризици), а петото – във гневкатаматите (духоборци). В своята цялост сръбватичат предивно католическата отпратност, отколкото антипатристическа, както да е устремена срещу ритерите на лютепантизма. Показвателно за това е, че светият дарах се свързва към гневкатаматите с руната „Братя“ (Слово XXVII, 9).

Първото слово е Възвращащото е и озаглавява „Срещу Евнохити“. В него Богословът на Сърбията добори за онези предпоставки, които са необходими боовещност да бива благодетелност.

Второто е с название „За Богопознание“. Тук съветният разважката целия свят като истинство Божие откровение. И това благодетелност на личното му духовно общение с Бога, отколкото имено вярата и пътя неговата любов към света.

Третото слово е Четвъртото съ наречено и двете „За Сина“. В Третото слово са съединени както цяло съществуващите проблеми относно учението за Светия Троица, „живосъщност“ на Трите лица и особено отъждествяването Слово – Бог Син.

Петтото слово носи названието „За Светия Дух“. За разлика от първите четири, които са произнесени по време на св. Четвъртинският път, по време на Третицата, е произнесено Божие до празника св. Пентекостния, като решително повлияла на събрание епископи от II Всекидневен събор за използването в „Синьова на Вярата“ на божествеността на Светия Дух. Защото няколко дни преди началото на св. Богослов не извървяват отначало да ирече онези думи, които разширяват Вселената „Светият Дух е Бог“.

праведника живее нещопривиде „Човекото“ (XXVII, 49С).

Относно страданията и божката в Борбата за добродетелта светимат мъж казва, че човек издава много по-добри отговори, когато е претрван с пътя и Бога. Затова в бъдеще очакван Бож очистиците се и търпеливо очаквателе „Възвращащото“ се получават наградата за своята божката с чист живот (XXVII, 41А). А онези, които изглеждат нетърпеливи и не понасят добродетелно божката и страданията на очистването, насочват погледа си само към възвращащия неща и в пътя забвудите да недростра отвореността на Божия свет. Докато употребят към Бога, като се ръководят от разума, бива отбелядан до измиралостта на опити възвращащия се опити те неща, от което те са презвращащи в Божия свет. А там, Богор бива повече от Вярата, отколкото от разума, защото небеосно, защото „по-бужко от ума стои дори приоризата на Вторичното, да не говорим за Прибата и Единствената приора“ (XXVII, 72С).

Равното утро на 29 юни. Свършаме се отново в маслен храм, посветен на св. Рафаил, за да благодарим на светста за даруването ни духовна радост да пребиваваме под неговия покров. Напускаме с. Станюрови, но мислите ни са все още в изминалата вечер. Храмотъ е непрекъснато отворен и никой от нас и не си спомня каквото погрешно мислено усещане в него. Устага шепнат: „Гина светлина от светста следи на безмъртвия, светия и блаженна Небесен Отец, Иисусе Христе! Като стигнахме до залез слънце и видяме вечерната светлина, възлюбване, Отца, Сина и Светаго Духа – Бога. Сине Духа, който даваши жи-

вата спарши, носещи чудното име „Св. Богородица – Акактисата хми“ – Вселъчливата. Храмотъ се намира високо над Митрополитата, в онази част на Стария град, който тръгва нагоре по планинските хълми. Построен е на една тераса, от който се открива красива гледка както към целия град – стария и новия, така и към цялото Ксантийско поле, чак до Боянско море. Отец Теологос, престоделник на храма, ни разказа, че първият храм на това място датира от XIV-XV век. През иковете по ред причини той е претърпял различни претрестурия. От него обаче за голяма радост и велико благословение е останала чудотворната

Митрополит Пантелеимон пред Митрополитата

Чудотворната икона „Св. Богородица – Акактисет хми“, Ксанти

Поклонническо пътуване по СВЕТИНИТЕ НА СЕВЕРНА ГЪРЦИЯ

вот, достен си през всички времена да бъдеш възпяван с преливи гласове: за това и светът Те слави“.

Гледаме звездите по нашето небе. Те наистина третат в особен хармоничен ритъм. Слават своя Създател. Показно на так третат и пламчетата в неугасимата кандила на малкия храм. Това свято място остава завинаги в сърцата ни!

Целият манастир на св. Григорий Богослов в с. Неа Карвали, Капана

Ксанти – един от най-красивите градове на Северна Гърция, с много добре запазена и добре поддържана стара градска част. В центъра на Стария Ксанти се намира и Митрополитата, където имаме среща с Негово Високопреосвещенство митрополит Пантелеимон, кърварка на епархията Ксанти и Митрополит. През Митрополитата се изписват два манастира: кинирски и кинарски. Те принадлежат внимателно още отдалече и както отбеляза някой от нашите поклонници – са като отличителен знак на седището на Ксантийския митрополит. Но са и като връзка – кинарските рустен са свързани с двора, в който се намира митрополитският дом – като граница между външния свят и света на молитвата и пребиваването в Бога.

Митрополит Пантелеимон ни посреща в приемния салон на Митрополитата. След като получиме неговото благословение, му поднесохме икона на св. Параскева и нашите поздравления за отминалия му месец. Владиката ни разказа накратко историята на Ксанти и най-вече на митрополитския комплекс. През 1829 г. силно земетресение нанася голям поражения на тогавашния град. Пострадават храмове, манастирите, Митрополитата и прилежащите сгради. При възстановяването ѝ тя е значително видоизменена, приемайки настоящи си неокласически архитектурен стил, характерен за втората половина на XIX и началото на XX век.

Митрополит Пантелеимон поздари на всички ни безценен духовен подарък – издадените от Ксантийския митрополит ръкописи на св. Арсенид Калафонийски, духовен старей на добрия познание и нас с Пансий Светогорски, събирани и пренесени от фарски диалект на новоръкия свик от жител на Ксанти Лазар Келскини, които корени са от Фараса, Кападокия. С това благословение на Негово Високопреосвещенство се разделихме с него, за да възлюбим препоръката му и да посетим намиращия се над Ксанти мъжки манастир „Панагия Архангелитска“ (Св. Богородица на Архангелите“).

Преди това обаче, се отправихме към едни от най-старите православни храмове не само в Ксанти, а в ця-

лата епархия, носещи чудното име „Св. Богородица – Акактисата хми“ – Вселъчливата. Храмотъ се намира високо над Митрополитата, в онази част на Стария град, който тръгва нагоре по планинските хълми. Построен е на една тераса, от който се открива красива гледка както към целия град – стария и новия, така и към цялото Ксантйско поле, чак до Боянско море. Отец Теологос, престоделник на храма, ни разказа, че първият храм на това място датира от XIV-XV век. През иковете по ред причини той е претърпял различни претрестурия. От него обаче за голяма радост и велико благословение е останала чудотворната

икона „Св. Богородица – Акактисата хми“, чиято име носи и храмотъ. През него отец-престоделникът благослови да изпием „Богородице Цено“ и „Воскресение Воскресие“. В настоящи си вид храмът е изграден през 1864 година. Интересно е да се отбележи и това, че в двора му расте огромен кинарски, насаден при построаването на храма. На сто семдесет и три години с това дърво, под които клоно са намразили покой и са разминавали за Бога поклонници свещеници, служили тук. Сета около дървото била наредена маса, но те изглеждали така сякаш са били тук още от построаването на храма, та до днес. Съзнахме и ние да си починем, чувствайки сякаш сърцата си живото присъствие на стотините православни християни, които са се черкували и се черкуват в този чуден храм, посетен на Божията Майка, с красивото име – „Акактисата хми“.

Манастирът „Панагия Архангелитска“. Четириса манастира в района на Ксанти. Единият е този, към който отивахме, другите три са: „Панагия Каламу“, „Св. вмчца Ирина“ и „Св. Архангели“. Всички са били основани в периода XI-XIII век. Викадките манастира, където са основани и се намират и днес манастирите, чок-чек се е о. Варна и се възниква в Ксанти на дн се покомнен и в митрополитския храм „Рождество на св. Йоан Кръстител“, който се намира до самата Митрополитата. Тук се поклониме и на чистата мота на св. Георги Янински, който се съхранява в храма. Изпродихме и неговата закрила за филала на нашето плуване, напуснахме Ксанти и се отправихме към поседнатата ни спирка – с. Неа Карвали.

Неа Карвали се намира на петнадесет километра източно от Кавала. Въпреки чудесния плаж, местните хора казват, че селото е подминавано от масовия ту-

ристически поток. Причината според так е в нефрето нахонше изсядан от брега и химическа завод северно от селото. Може би затова тук има само едни чучули. Въпреки това Неа Карвали е едно от най-известните и непрекъснато посещаваните в православния гръко-коснен свят. Защо? Защото тук, в неговия храм, който е посветен на Св. Григорий Богослов, се съхранява и е обсет на постоянно поклонение неслетено тло на светитея.

Прот. Емил ПАРАЛИНГОВ

АБОНАМЕНТ 2010

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да се абонирани

Име.....	№.....
Прозим.....	№.....
Фамилия.....	№.....
гр./с.....	п. код.....
общ.....	п. код.....
обл.....	№.....
ж.к./ул.....	№.....
вх.....	тел.....

Изпращане на адреса на издавателното издательство на БИЩ „УинКреатив Едукация – София, ул. „Алабин“ № 58, ИВАН БУГУР/UNCR96601018147018, БИВ код: UNCRBGSE“
 Купете да се вкратен с пощенски запис или на банков сметка, МОНЯ, ИЗПЛАЩАТЕ ТОННА АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.
 АКО НЕУВАЖАТЕ ПАРТИТА ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗАВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25,00 лв.
6 месеца.....	12,50 лв.
3 месеца.....	6,25 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
 СВ. СИНОД, София – 1000
 ул. „Оборище“ № 4
 тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
 МОЛ. Емил ГИВКА ТИМЧЕВ КРИСТОВА
 e-mail: uncdat@tdf.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работим не си преради.

Банков сметка на Синодиялно издательство на БИЩ „УинКреатив Едукация – София, ул. „Алабин“ № 58, ИВАН БУГУР/UNCR96601018147018, БИВ код: UNCRBGSE“

Купете да се вкратен с пощенски запис или на банков сметка, МОНЯ да се изплати почтовка адрес и пощенски код на получателя!
 „Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изобразения и не бива да се използва за биомасни нужди.